

Cine își asumă responsabilitatea?

4 mai 2005

Gili Cârstea

Începând cu sesiunea Conferinței Generale din 1888 și continuând mulți ani după ea, sora White s-a angajat într-un război surd cu cei mai apropiați prieteni ai ei, liderii bisericii de la Battle Creek. Dacă s-ar petrece astăzi, schimburile dure din corespondența lor ar fi numite limbaj al urii, critică împotriva conducerii, lipsă de respect pentru aleșii Domnului. Cunoșcând blândețea și delicatețea acestei slujitoare a Domnului, ne putem imagina disperarea lui Dumnezeu cu acest popor cu grumazul înțepenit, care tocmai amânase cu ani de zile (cine știe câți?) încheierea mării controversate. Hotărârea cu care se exprima profetul bisericii rămășiței ne ajută să înțelegem gravitatea situației în care fusese pusă biserica prin decizia iresponsabilă a câtorva oameni onorați cu prea multă încredere de poporul nostru.

La câteva luni după Minneapolis, ea scria unor asemenea bărbați din conducerea lucrării, cu toată rețineră de care era capabilă, deși îngrijorarea ei este evidentă:

„Înțelegerea greșită și interpretarea greșită vor despărți inimile celor care au fost frați. Dar acest lucru nu s-ar întâmpla dacă egoismul, dragostea de sine, obiceiurile și tradiția, nu ar fi deranjate de solia adevărului. Străjerii de pe zidurile Sionului dorm. Mulți nu simt o povară pentru lucrare. Ei nu au de dat nici o avertizare. Sunt mulți care au auzit solia pentru acest timp, și au văzut rezultatele ei, dar de teamă ca unii să nu ia poziții extreme, și astfel să apară printre noi fanatismul, ei au permis imaginației lor să creeze multe obstacole, care să împiedice înaintarea lucrării, și au prezentat și altora aceste dificultăți prin discursuri lungi asupra pericolelor acceptării doctrinei. Ei au încercat să contracareze influența soliei adevărului.

„Să ne imaginăm că ei ar avea succes în eforturile lor. Care ar fi urmarea? Solia pentru trezirea unei biserici încropite ar înceta, iar mărturia care înalță neprihănirea lui Hristos ar fi adusă la tăcere. Să ne imaginăm că lucrarea ar fi dată în mâinile acestor opozanți și căutători de greșeli, și li s-ar permite să dea bisericii doctrina și lucrarea pe care ar dori-o ei. Ar prezenta ei ceva mai bun decât a trimis Domnul poporului Său prin agenții Săi aleși?

„Cei care s-au opus luminii, pe față sau în secret, au dat oare poporului hrana care ar fi hrănit sufletele lor? Au prezentat ei solia pe care o cere acest timp, ca tabăra să fie curățită de întinarea morală? Au ei ceva de oferit care să înlocuiască adevărul adus cu fervoare și zel spre a pregăti calea pentru venirea Domnului?

„Caracterul, motivele și scopurile lucrătorilor pe care i-a trimis Dumnezeu au fost, și vor continua să fie interpretate fals. Oamenii vor vâna cuvinte și afirmații despre care ei presupun că sunt false, mărind și falsificând aceste afirmații. Dar ce fel de lucrare fac acești spectatori? I-a așezat Domnul pe scaunul de judecător, să condamne solia și solii Săi?” (1888 EGW Materials, 388).

„Solia și solii” continuă să fie judecați și condamnați, afirmațiile lor sunt vâdate și deformatate mai eficient ca niciodată, iar adevărul care a făcut din noi un popor special este „aruncat la pământ.” Bărbați iluștri ai acestui popor se angajează să contracareze „influența soliei adevărului,” deși Dumnezeu i-a onorat cu misiunea de străjeri pe zidurile Sionului. Este timpul ca tabăra să fie curățită de „întinarea morală,” iar cei care erau chemați să anunțe poporul au „interceptat” solia și descurajează pe oameni să îi dea atenția cuvenită.

Situația este de o gravitate extremă, pentru că în joc nu este bunăstarea sau reputația bisericii rămășiței, ci onoarea și stabilitatea guvernării divine, care pierde în fiecare an milioane de suflete prețioase, amăgite să refuze calea luminii prin tot felul de oferte neputincioase. Cu fiecare an care trece, situația se agravează, iar solia îngerului al treilea va deveni tot mai greu de perceput în acest popor. Cine își asumă responsabilitatea?